

[Aksel Larsen.]

at sådan burde det være, men han var i hvert fald mildt sagt stærkt i tvivl, og da den daværende justitsminister, hr. Hans Hækkerup, havde sagt, at han var nu ikke sikker på, at hr. Ninn-Hansens opfattelse var helt rigtig, så gentog hr. Ninn-Hansen, den nuværende forsvarsminister, sin udtalelse — det kan ses i sp. 2166 for det pågældende år. Han sagde:

„Den højtærede justitsminister tør altså sige i dag, at hvis finansudvalgets flertal har givet tilslutning, så er ministeren ansvarlig. Jeg tør ikke gå så langt, men det er i hvert fald det standpunkt, den højtærede minister indtager. Det er ikke et standpunkt, han kan støtte på grundlovens ord og bestemmelser.“

Statsministeren nævnte forespørgselsdebatten den 26. november 1958; det var en forespørgsel stillet af venstre og de konservative, en forespørgsel som protest mod bevillinger i finansudvalget. Venstres ordfører var hr. Henry Christensen, som dengang sagde, at ganske vist var det en anerkendt praksis, at finansudvalget kunne bevilge, men — tilføjede han — det er klart, at man skal være forsigtig, når det er større bevillinger. Jeg går ud fra, at hr. Henry Christensen er enig med mig i, at en bevilling på 125 mill. kr. må karakteriseres som en af de større bevillinger. Men hr. Henry Christensen gjorde os allesammen den tjeneste, at han støttede sig på Bertel Dahlgaard, som havde haft 3 artikler i Politiken, og fra en artikel i Politiken den 22. juli 1953 citerede hr. Henry Christensen i den pågældende forespørgselsdebat følgende udtalelse af Bertel Dahlgaard:

„Problemet er, hvor grænsen går for, hvad der bør kunne afgøres i finansudvalget, og hvad der — på grund af sagens vigtighed — bør henvises til afgørelse i selve folketinget med dens offentlige forhandling som baggrund. På dette punkt må det erkendes, at regeringen ofte vil have en tilbøjelighed til at gå ud over den naturlige grænse, fordi den finder det bekvemt at undgå fremsættelse af lovforslag med den deraf følgende offentlige diskussion. Ikke mindst den nuværende regering er gået vidt i så henseende, og det er mere end én gang, det har været drøftet med ministre, om ikke en sag, der er frem-

sendt til finansudvalget, burde henvises til fremsættelse som lovforslag i tinget.“

Den daværende undervisningsminister, altså undervisningsministeren i 1958, hr. Jørgen Jørgensen, sagde i debatten — det kan ses sp. 1027 i Folketingstidende for 1958-59:

„Min konklusion bliver således, at jeg er principielt enig i, at større bevillingsforslag bør gennemføres ved lov, men at jeg må mene, at bevillingens størrelse ikke kan være ene afgørende, idet afgørelsen må bero på et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde under hensyntagen til samtlige foreliggende omstændigheder.“

Ja, det er naturligvis både på den ene side og på den anden side, men dels har vi her en stor bevilling, dels må man tage de foreliggende omstændigheder i betragtning: at det drejer sig om noget, regeringen har syslet med siden februar måned og ikke er kommet i folketinget med inden 31. marts, og at det drejer sig om en bevilling, der er lovbestemt, og som kun kan forøges ved, at man ændrer den pågældende lovparagraf, eller ved at folketinget godkender den gennem forudgående beslutning om, at bevillingen forøges.

I den samme debat havde de konservative naturligvis også en ordfører; det var den nuværende justitsminister. Ja, jeg må desværre oplæse et lidt længere citat af den nuværende justitsministers udtalelser. Han sagde — det står i Folketingstidende for 1958-59, sp. 1037-38:

„Denne praksis med at afholde udgifter på forventet tillægsbevilling i henhold til finansudvalgets tiltræden er jo en gammel praksis her i landet, og det kan vist ikke nægtés, at fremgangsmåden har taget et videre og videre omfang. Når udvidelsen af denne praksis finder sted som følge af, at en minister for finansudvalget forelægger spørgsmål, som han i og for sig i henhold til sin administrative myndighed selv kunne afgøre, er der ingen forfatningsmæssige betænkeligheder derved. Det er i så fald heller ikke noget indgreb i folketingets beføjelse.“

Anderledes er det derimod, hvis der for finansudvalget forelægges forslag, der burde have været fremmet som lovforslag.“

Jeg går ud fra, at justitsministeren er